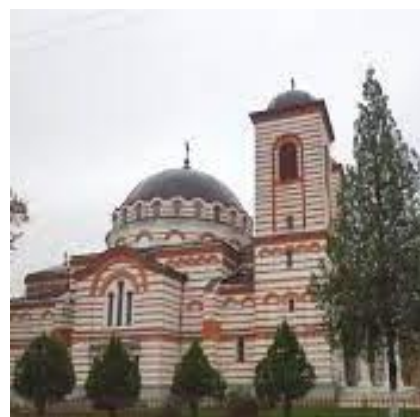

Mai apoi, în 1907 și 1920, Pius al XX-lea și Benedict al XIV-lea au respectat aceleași anateme și aceleași condamnări. În consecință, se exclude orice posibilitate de inadvertență sau plastografie. Și astfel am întâmpinat îndată probleme de conștiință! Personal mi-era cu neputință să accept că Apostolul Pavel își desfășura lucrarea apostolică sub vreo oarecare comandă sau ordin al Apostolului Petru.

Lucrurile erau foarte clare pentru mine, de vreme ce lucrările exegetice ale Sfinților Părinți cu privire la acest subiect, nu lasă loc nici celei mai mici îndoieli. „Pavel” – scrie sfințitul Gură-de-Aur – „propovăduiește egalitatea lui cu ceilalți apostoli și se poate compara nu doar cu ceilalți apostoli, ci și cu primul dintre ei, ca să dovedească că fiecare din ei are aceeași autoritate”.

Biserica Sf. Apostoli Petru și Pavel din Timișoara, foto

Cu adevărat, toți Sfinții Părinți acceptă într-un glas că „toți ceilalți apostoli erau la fel cum era și Petru, adică erau înzestrați cu aceeași autoritate și cinste”. Era cu neputință pentru oricine din ei să exercite vreo stăpânire mai presus de ceilalți pe temeiul că titlul apostolic ce-l avea era „cea mai mare autoritate, vârful tuturor supremațiilor”. „Toți erau păstori, în timp ce turma era una. Iar această turmă era păstorită de apostoli cu împreună-înțelegerea unanimă a tuturor”. Astfel, pentru prima oară în viața mea, am intrat într-o dilemă infricoșătoare. Potrivit teologiei catolice, este de neapărată trebuință pentru mântuire să credem că Biserica e o monarhie nepătată, al cărei conducător și monarh este Papa. Astfel, Conciliul Vatican I, expunând pe scurt toate condamnările anterioare, a declarat oficial: „*Dacă cineva zice... că Petru (considerat a fi primul Papă) n-a fost rânduit de Hristos ca mai-mare al apostolilor și cap văzut al Bisericii... să fie anatema!*”!

În această frământare sufletească, m-am îndreptat către confesorul meu și i-am expus cu naivitate problema în cauză. Era unul din cei mai renumiți preoți ai mănăstirii noastre.

După ce se gândi câteva clipe, căutând zadarnic o soluție satisfăcătoare, mi-a spus în cele din urmă niște lucruri pe care, mărturisesc, nu mă așteptam să le aud:

– Scriptura și Sfinții Părinți ți-au făcut rău, fiule! Pune-le pe ambele deoparte și limitează-te să urmezi cu fidelitate învățăturile infailibile ale Bisericii noastre, și nu te mai lăsa pradă unor astfel de gânduri.

Nu da prilej să ți se zdruncine credința în Dumnezeu și în Biserică de orice ar putea

pricinui așa ceva dintre faptele lui Dumnezeu! Am să-ți dau un catalog cu operele a diverși scriitori în care credința ta se va întări și odihni, căci în ele vei afla învățătura Bisericii noastre fără vreo pată sau zbârcitură.

Câteva zile mai târziu, confesorul meu plecă din mănăstire pentru a ține niște predici pe la diferite biserici de-ale Ordinului nostru. Mi-a lăsat lista cu scriitorii respectivi, recomandându-mi să-i citesc. Și m-a rugat să-i fac cunoscute progresele mele pe parcursul acestei lecturi, prin scrisori pe care i le-aș fi trimis. Deși vorbele lui nu mă convinseseră nicidecum, am adunat acele cărți și m-am pus pe citit cu toată imparțialitatea și atenția posibilă.

M-am afundat în studiu cu o căutare sinceră, având ca singură călăuză Sfânta Scriptură. Pe cât înaintam în citirea acelor cărți, înțelegeam din ce în ce mai bine că până atunci nu știam prea multe despre natura Bisericii mele. De abia fiind convertit la creștinism și botezat imediat ce-mi terminasem studiile din învățământul general, am urmat apoi cursuri de filosofie; în perioada în care se întâmplau toate acestea, mă aflam de abia la începutul studiilor teologice. Era vorba de o știință cu desăvârșire nouă pentru mine.

Așadar, chiar în acel buchet de texte alese cu înțelepciune de confesorul meu, începuse să se descopere în adevăratul său chip acest organism monarhic-religios numit „Biserica Catolică”. Cred că o scurtă trecere în revistă a caracteristicilor ei este binevenită:

În romano-catolicism Biserica Creștină